

PUIG

—T'han passat aquesta nit els mals humors, Maria?

—Sí, noi. Com me venen se'n van.

Tisana Puig

Antiblenorrágica

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días de la **BLÉNORRAGIA** (purgaciones) y demás dolencias del aparato génito urinario. Caja dos pesetas con detalladas instrucciones.
VENTA: Doctor Ferrer.-Sagalá.-Farmacia de la Cruz.-Salus.-Viuda de Alsina.-Francisco Puig, etc.-Barcelona

CICLISTES I FUTBALLISTES

demanen amb mateix **CATALECHS** de

CICLES I FUTBALL

A. SANROMÀ

Balmes 62 - Telephon A-1445 - Barcelona

Sellos Ossam

para la curación de la **Blénorragia** (purgación), **Cistitis**, **Prostatitis** y todas las infecciones del aparato génito-urinario; **sustituyen** ventajosamente al sándalo y a otro cualquier preparado, por que en sus efectos **rápidos** no producen trastornos al estómago y al riñón, **calmando** a las primeras tomas toda clase de **dolencias e irritaciones**.

DE VENTA: J. Viladot, Rambla de Catalunya, 36; Elvira, Paseo de la Princesa, 7; Dr. Parada, Rambla del Capità, 37

SARNA (Ronyà). — Sense bany la cura ràpidament! **ANTISARNIC MARTI**

El més econòmic, segur e inofensiu. — 3 pessetes, l'assaig.
De venda en totes les farmàcies i Paríament, 17. — Barcelona

SARNA (Ronyà) SULFURETO CABALLERO
(PRODUCTE PATENTAT)

No té els inconvenients dels sulfuretes. En 10 minuts fa desaparèixer la SARNA. — Desconfieu de les imitacions
Comte Assalt, 85, BARCELONA, i Centres de especialitat

LES PURGACIONS

recents es curen amb pocs dies, i les cròniques dades per incurables, no resisteixen a les

Especialitats PARADELL

30 ANYS D'EXITS HO ASSEGUREN

FARMACIA PARADELL. CARRER COMTE DE L'ASSALT, NÚM. 28. BARCELONA

SEÑORAS FLUJO BLANCO
Y ENFERMEDADES DE LA MATRIZ
SE CURAN CON LAS
IRRIGACIONES DEL DR. VALLEY
VENTA: FARMACIAS Y DROGUERIAS

¡OJO VIVO!

Los que seáis **NOTOS**, podréis ir más tranquilos que un jineta, al dejáis de rincar los aparatos de flugiflogui y os ponéis al **Vendaje ELCA**
Es poner aceite en una luz.

Calvet y Compañía

Jaime I, 14

LADILLAS (CABRES)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

FARMACIA PARADELL.-Comte Assalt, 28, Barcelona

UNA PESSETA.—Per correu 1'50 pessetes

BLÉNORRAGIA (PURGACIONES)

Per cròniques i rebeldes que siguin es curen aviat i radicalment amb els

CACHETS DEL Dr. SOIVRÉ

Es curarà per si sol, sense la consulta ni guia del metge i ningú s'enterarà de la seva enfermetat.

Basta una caixa per a convencers d'això

• Venda a 4 pessetes caixa. — J. Viladot, Rambla de Catalunya, 36; J. Segalà, Rambla de les Flors, 14; Farmacia Gelart, Princesa, 7 i principals farmacies de Espanya, Portugal i Amèriques.

Redacció i administració: Barba, 11, llibreria
 PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
 Espanya, trimestre Ptas. 3
 Estranger
 Pago anticipat
 De la treballs publicada en son responsables
 els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITU

EL MUSIC-HALL ES RENOVA

Sí, senyors, renovar-se o morir. Això ja ho varen dir els clàssics, i aquí en tenim una prova. El music-hall anava degenerant, s'ensopia i ja no hi anaven més que quatre vells que babejaven a les primeres files i uns quants peixaters que a la nit senten la nostàlgia de la bullanga de la Boqueria. Les rumbistes per un costat i els vodevils «sugestivos» per un altre, acabaven llur obra destructora. El music-hall moria... Pobret! I tant jove! Les butaques s'omplien de pols, les gardènies de les floristes es marcien i les papellones, de tant en tant, es descuidaven de posar-se polvos. Ja veuen on havíem arribat.

Mes ven's aquí que els cupleters vetllaven. La dignitat professional i el trimestre els va fer moure. A les acadèmies del carrer Nou—la Babilònia del music-hall—decidiren canviar el repertori. Prou rumbes amb mangos i chirimoyas, prou pastoras i sagalas, i prou cançons besties i poca-soltes com allò de «Tengo una regadera» o «El pito de Pepito». I una bella nit, el cuplet català començà a fer furor. Res de cançons romàntiques ni bestieses per l'estil, no; era Barcelona, Barcelona rediviva trasplantada al music-hall, encarnada en dones que si no fos una ofensa diríem que eren tan catalanes que cada nit menjaven mongetes amb suc i butifarra de pagès, i no la Barcelona frívola i noctàmbula, sinó la Barcelona tradicional del carrer de Sant Pere més Baix i de l'Esquerra del Ensanche.

I vinga a fer sortis tipus de casa: modistetes i noies del Siglo, dependents del Barato, balladores ingènues de sardanes o de fox-trot casolà. I a la gent li queia la baba i aplaudia com els de Sans quan sentien combatre el ominoso impuesto de consumos.

I, és clar: avui hi va anar el corrido de casa; demà ja ho va dir al germà gran, que ja no és corrido; i el germà gran va anar i va tornar encantat i va dir a les noies que allò es podia anar a veure i que de pitjors se'n veien al «Cine Cataluña», i a l'endemà les va dur, i des de llavors teniu que aquelles noies de sa casa que fa mig any sols coneixien, en matèria d'espectacles, mitja dotzeneta de cines i el Saló Poliorama, ja han estat a l'«Alcàzar», i a l'«Edén», i a l'«Folies Bergère», i saben lo que són papellones i lo que vol dir foier! Foier, que era un nom que fa sis

anys els corridos pronunciaven amb respecte, com un diu avui cigarros de vuitanta!

I, per si això no fos prou, els gramofons, aquests aparells antipàtics i amoinosos com un encostipat d'estiu, també han agafat la mania de tocar discs varietístics, i les nenes hi han agafat afició, i fins els pixa-tinters de trenta duros al mes, que el Nadal del senyor Retaulons van estar a l'«Edén» a fer una juerga, van a exhibir orgullosos a les butaques la dona i la sogra, aquests dos mots que els nois promesos diuen amb suficiència—pobrets!,—com aquells que presumen de patir d'una bronquitis aguda...

Tot això està molt bé, els concerts tornen a tenir gent, les cupletistes cobren sous de governador i els autors de cuplets cobren bons trimestres... Però, i el corrido de debò on anirà? Si segueix donant-se l'espectacle de trasplantar els triunvirats amorosos del carrer de Mercaders a l'«Edén», els nostres grans ducs dels sópars, no fugiran, com fugiren d'aquell Iris Park, un temps temple de la galanteria muntanera i avui refugi obligat de minyones de servei i modistetes de menor cuantia?

Quin canvi, senyors, quin canvi! De «La pesca del calamar» de la Chelito, a l'«Emperatriu» de la Merceneta Serós, de les rumbes epilèptiques i apocalíptiques de la Granito de Sal a les sardanes de la Goyita, de les sales plenes de gent de la bona vida, a les files de butaques ornades de xicotes del ram de l'aguila, mamàs del ram del casori i nois del ram de novedades! Una noia sardanista—i això que ja no és moda,—una modisteta ramblista, un dependent del «Barato», han fet el miracle que implorava en va la Junta Directiva del Comitè de Defensa Social!

CULTURA

Per estar bé de cultura feia corre donya Pura que sap un procediment que obra més ràpidament que no pas la manicura. Reparteix unes proclames aon explica bé a les dames que l'esser-ne culturals les deslliura de molts mals i no els infla mai les cames. Al saber-ho don Marsal, per lliurar-la d'aquest mal va fer-hi anar a la Maria, i ara no té més mania que dar-la pel cultural.

LA BIOSSA

La bioassa és un animallet—un animallet domèstic sense domesticar—traduït del francès (1). La bioassa és una dona de caràcter, de mal caràcter, de bona conducta, però de bona conducta per força, i d'anys, de molts anys. En té tants d'anys, que ja no sap els que té.

Ella va ésser jove, perquè tothom n'ha sigut, però d'això ningú se'n recorda si no és ella. La seva joventut va ser molt turbulenta. Llavors, en el temps en què ella estava presentable, la gent era castissa. N'era tant de castissa que, com de totes les grans coses, se n'ha perdut la mena. Els temps d'ara, i la gent d'ara fan fàstic. Ja no hi ha escàndol, ni orgia, ni mala vida. El vici avui és un vici d'escudella i pilota, un vici casolà, un vici de casa de dispeses.

Llavors, en els seus temps, la gent s'enamorava de debò, hi havien passions, passions que acabaven malament, hi havien «dones fatals» d'aquelles que duïen malestrugància, hi havien romàntiques amigues de la lluna, dels jardins tristos i dels sacrificis. Hi havien homes que es mataven per una dona. I es vivia més distret que avui. Un mes de república i dos mesos de monarquia. Un rei *castizo* i un president que no en tenia res de *castizo*, ni ganes.

Avui les dones, les dones del vici ni eren passionals, ni romàntiques, ni estaven per les passions tristes que fan venir cor agre. Anaven al bulto i tenien ànima de burot.

Això desesperava a la bioassa, que es dolia després, a l'hora del foier—que a la mediterrània Barcelona és l'hora de l'arròs a la valenciana,—de la degeneració de la dona mal cap. Avui s'era cupletista com se podia tenir un estanc o una tenda de merceria.

Ella, la bioassa, n'havia sigut tant de mal cap, ho havia sigut amb tanta fe, que havia anat baixant, baixant, i els amics romàntics i passionals s'havien tornat pràctics i no estaven per qüestions i també anaven al bulto. I ella s'havia quedat sola, sola però *imperlèrrita*, sense claudicar.

Avui, vella, no li quedaven més que records. Vivien de records, que és una cosa que no alimenta gaire. Però cadascú viu de lo que pot.

Servia d'intermediària, de cable. I ella, que lo que trobava més bonic i honorable en les dones era el despullar-se, ara vivia de vestir-les.

Quin fàstic de vida!

(1) *L'habilleuse*.

CORRANDES

Tens un ocell i amb la boca
tu li dones el paic;
si amb el meu pardal ho fessis
que en fóra jo de felix.

Ta mare no em vol per gendre,
perquè diu que no tinc res;

i allò que vaig ensenyar-te
l'altre vespre, no et fa el pes?

Quan surto al balcó i enlairo
la mirada, veig el cel
i al mig un núvol molt negre
que menaça mullader.

Els tapera i dius que guanyes
a la setmana dos duros,
i portes mitges de seda?
Es clar, treballant el suro...

No és vritat que jo a ta mare
li hagi trencat el respecte;
si he trencat alguna cosa
és a tu i no pas a ella.

En un banc tinc els estalvis
que per tu he anat guardant;
no has de témer pas que els perdi,
doncs els tinc molt ben posats.

Dius que les flors t'entusiasmen
si a punt estan d'esclatar;
jo tinc una rosa closa,
me la vols descapullar?

Des de que tens un promès
que et ve a veure cada vetlla,
no vas a cá l'adroguer
tan sovint, a comprà espelmes.

DE REUS ESTANT

DIALEGS VERIDICS

Un d'aquests dies d'absència de la premsa catalana, trobant-me a la capital de Reus, vaig volguer-me enterar de les noves regionals, i acostant-me al quiosc demano *El Sol*.

—Perdoni—diu la venedora,—avui no m'han baixat.

Vet-aquí que ja sóc a l'estació. Llarga cua esperava per a comprar bitllet.

Se m'acosta un paisà dels Garidells i em pregunta:

—Per on se pren?

Veient que jo li feia cara d'estranyesa, l'home que em fa en castellà:

—¿Por dónde toman?

I llavors hagui de contestar-li:

—Preneu per allà darrera.

GALERIA DE GENT DESGRACIADA

L'HOME GRAS

A n'aquell home tota la seva desgràcia li venia d'ésser gras. Això de la desgràcia és una d'aquelles coses amb què sempre s'ha de contar, perquè sempre, tard o d'hora, arriba. Arriba com aquelles dones que ens han fet la vida impossible uns quants mesos. Quan respireu més tranquils i satisfets, us surten de trasantó: *Ja sóc aquí! No m'esperaves, oi, dolent?*

S'és desgraciat per amor—per això que tothom, no atrevint-se a nomenar-ho amb el seu nom veritable, ne diu amor,—s'és desgraciat pel joc, pel joc de cartes i per altres jocs, per la beguda, per la mania de la literatura—que tanta dissort ha dut a Sant Andreu,—per la política, per lo que no és política però ho sembla, per la mania de col·leccionar-ho tot—capicues, segells, diaris, postals, capses de mistos, etc.—per la mania filosòfica i per tantes altres manies.

Aquell home era desgraciat perquè era gras.

Ho havia provat tot: el matrimoni—que li va anar bé, és a dir, malament, perquè d'ell n'esperava una font de disgustos i li va resultar una font de malvasia,—els negocis perillosos, el règim de menjar escudella—perquè està provat que la escudella engreixa, i si no fixeu-vos en els homes grassos, rodons, de Barcelona, on es menja la santa, honesta i quotidiana escudella, i els homes magres, amoixamats, de Madrid, on es donen al cigró d'una manera que a un home normalment constituït li fa avorrir el cigró per a tota la vida.

Ell, el nostre home, el de la nostra història, ho havia provat tot: la gimnàstica sueca, que va haver de deixar perquè era una cosa massa complicada; el billar, que també va haver de deixar perquè va omplir de sets totes les taules de Barcelona i els hi contaven a set i mig. Ja no sabia què fer ni a quin sant encomanar-se. El metge li aconsellà que caminés i es féu soci del Centre Excursionista; lo que no féu va ésser caminar. Anava al Centre a matar l'estonà, que era lo únic que podia matar, sentint explicar als socis les seves caminades pel pla i per la muntanya, a veure si així s'aprimava. Però el Centre Excursionista tampoc va ésser un remei. No li quedava altre recurs que el de fer-se *boy scout*, però se'n donava vergonya.

Fins que li va donar el remei l'andador de una germandat amic seu. Perquè ell era un home de principis democràtics i els seus principis li permetien l'amistat d'un andador de germandat. Li va dir:

—Però, perquè no et dediques a la mala vida? A la juerga i al carrer de nits? Per què no poses un pis a qualsevol cupletista? Que et penses que no amargreix el que et dic? Que et penses que no porta mals-de-cap?

Es segur que l'home gras va seguir el consell de l'andador. Se'l veu molt a l'Edèn, a l'Excelsior i en altres llocs on es fa el ximple un xic cada dia. Se'l veu amb una cupletista de molt pit. I se li veu prim, prim...

QUE ES CREURIA?

El cas va passar en una capital d'una de les quatre províncies catalanes.

La Rosa és una catxonda mossa d'un poble de dita província. Un dia dels molts que passen en aquesta trista vida fou requerida per un xicot del poble, al que ella, venint-li de gust, accedi, com els seus pares, a les pretensions del xicot.

Quan ja portaven algun temps de matrimoni, un dia ell li encarregà que anés a ciutat a fer algunes compres, puix per la molta feina que ell tenia li era impossible poguer-hi anar, quines compres eren indispensables.

I, com és natural, la Rosa se n'anà a ciutat, on, no tenint a ningú de família, tingué que anar a la fonda a dinar. I lo que devia ésser la xicota, que al servir-li l'arròs el cambrer (un xicot ben plantat) no pogué més que exclamar:

—Veurà, jove, sense embuts; fiqui-mi-li tota, que tinc molta gana.

El xicot va quedar tot parat i sense sapiguer què fer...

—Diu que és intel·lectual la teva xicota?

—Sí, noi. Està molt empollada.

Noticias garantidas y a prueba que nuestro hecatómbico corresponsal señor Buendía y Gassol nos envía con aquella constancia desde Madrid, donde hace el mec.

Aviso: Desconfíese de las imitaciones. Hay mucha barra en este mundo.

Día 27.—El champagne Moët y Chandon ¿en qué se semeja a yo que le pida 5 duros a Weyler? En que es d'escaro». ¡Qué enrenuevo mueve Besteiro! Esto me recuerda cuando yo era de la llamarada y en el casino «La Camelia Librepensadora» me barajaba con todos los miembros de la Junta. Bueno: yo todos los miembros me los pasaba por detrás. Esto me produjo una irritación de carácter que aún me dura. Ahora soy un trozo de pan, una mena de Puig de Asprer, comparado con antes. Ay, sí!

Día 28.—Si me dieran una fortuna de un millón de nabos, ¿en qué me parecería a si me hiciese sastre? En que «em bastaría». He visto como saqueaban un horno. Lo han quemado todo. Yo he arram-bado con dos medias tostadas. Eran de la dueña. Detrás de una saca me he hecho la rabanada. Había una cola hasta allá para atrapar un panecillo. Y claro! En la cola se ha pegado mucha gente. Recados a Albareda, el beco estilo yanqui, y a Utrillo, el del sombrero de fantasía.

Día 29.—Uno que tiene recaracolamientos de vientre, ¿en qué se parece a una tomatera? En que tomates. En una calle de mala muerte se han dado un julio por un señor de precio dos meucas que se han dicho el nombre del puerco. Yo las he querido des-compartir y que de qué que me pelan. Entonces, yo, que estoy al tanto, las he propuesto el nombramiento de una Comisión Mixta. Si no toco pirandón, a estas horas soy cadáver. Expresiones a Vilches, el capricho de las damas. ¿Por qué no hay que fiar de los encuadernadores? Porque «tela pegan».

Día 30.—Aquí todo Dios dice que el trayecto más corto de Madrid es de la Puerta del Sol a Cuatro Caminos, porque «hay un Metro». Pues yo digo que aún hay menos distancia hasta mi casa, pues «no llega el Metro». Una bola de billar ¿en qué se semeja a una casa de préstamos? En que admite «efectos».

Día 31.—Para tener bien guardada la casa, ¿qué hay que hacer? Pues procurar que te regalen un perro. Porque con un can-dado cualquiera entra! Allendesalazar piensa meterse fraile. No se humeen, no, que no bado. Tiene buena nariz un servidor, y no me puedo equivocar porque soy un mal pensado. Es aquello de piensa mal, etc. Dice que está cabreado y que no encuentra la madre de los huevos. Yo le he prometido, casi bien, en serio, darle una ayuda. Callen un pedazo, que voy a rumiar.

Día 32.—¿Por qué debe oler bien el papel sellado? Porque es-pliego. Ya he rumiado. La salvación está en hacer un ministerio de este taranán: Presidencia, un servidor. (Es el único.) Guerra, Marcelino Domingo, que lo conoce de aquello más bien. Marina, Palet. (Para la Marina no hay como Palet.) Gobernación, Pol. (Elecciones, eh?). Hacienda, Emiliano. Fomento, el Gordito. Instrucción Pública, la Pauleta. Agricultura, Pedro Corominas. Estado, Pey Ordeix (el hombre de más estados). Abastecimientos, Metrala, que tiene muchos pimientos y... algo es algo. ¿Hace pieza?

Día 33.—Los revendedores ¿en qué se semejan a un veneno? En que «reventa». Toca es un mal agrado. Aún no me ha dicho asno ni bestia de mi plan. A mí plim, pues ya pueden ir todos a tomar viento. Me humeo de la virolla. He visto a Montero con un fejo de papeles bajo la axila. «¿Qué es esto?» le hago yo. «Romances» me dice. Romances para una revista cinegética que enviaré a Sanpere. Hay que atrapar los gañips.» Y el hombre ha guillado, dejándome bado. Esto me ha dado una idea. ¿Por qué no he de cultivar la pluma para hacer forrola? Tengo una pensada, mal me está el decirlo. Ya lo sentiréis a decir.

ELS TRAJECTES DE L'AMOR

Les papellones de nit o les roses del vici, com vulguin nomenar-les, fan diferents recorridos per a fer *corridos* precisament. Les unes donen cada nit, i amb una constància digna de millor causa, la volta per Sant Pau, Arc de Sant Agustí, Hospital i Pla de l'Os; altres passen per Tallers, Jovellanos, Pelayo i Rambla de Canaletes; n'hi han que van de can Trilla al Principal, altres del carrer Nou a la Portaferriça. En una paraula, son com els tramvies, que cada un té el seu trajecte fixe i invariable. I precisament en aquest terreny vollem portar la comparació entre les meuques i el servei d'En Foronda. Es clar que els tramvies són arrastrats per força elèctrica, mentre que les buscones són arrastrades (i tant!) per força animal, de vegades massa animal. Però aquesta diferència no té res que veure amb la comparació que nosaltres volem fer.

Així com els tramvies porten un número lluminós que indica el trajecte que recorren, creiem que també fóra convenient que el portessin les honorables meuques, veritables vehícals del plaer, per a indicar la volta que fan quan estan de servei públic.

Això tindria una gran ventajeta; exemple al can-to:

Un senyor de compromís va amb una persona amb qui no té prou confiança per a dir-li que va mogut, o va amb la pròpia, és igual pel cas, i veu una d'aquestes petites *tatersals* de l'amor que li fa pesa. Bueno: com que no sap quin trajecte fa, per no dur cap número que ho indiqui, l'home es desorienta, i potser que al cap d'una hora, quan ja s'hagi *despelle-gat* de la pròpia, la busqui i no la trobi, o quan me-

nós no la trobi amb la rapidesa amb què ho faria si la *interfecta* hagués dut el número indicatiu del trajecte que recorre.

Veuen com fóra pràctic i útil, sobretot per els forasters, que es portés a cap la nostra idea lluminosa del número *idem* per a les traviates d'ocasió?

La numeració podria també abarcar a les que estan a tota o a mitja pensió en les grans escoles del plaer, com el «Brigida University», l'«Escola Superior de Llengües», dirigida per madame Marie Louise, etc., etc. Així, quan vegéssim una noia amb un dinou, ja sabríem que la trobaríem a la nostra disposició al 19 de l'Hospital; quan vegéssim una amb un quatre, cap al carrer d'En Roca falta gent, i així es guanyaria temps i donaríem, als ulls del món civilitzat, una prova de bona organització.

Val la pena que l'Ajuntament estudiï el nostre gran projecte. Numerem a les cortisanes per trajectes i per estacions de destí, i que ningú els hi prengui el número.

L'APROXIMACIO

Això passà fa temps a una torre del Putxet, on els diumenges a la tarda es reunia la família—el senyor Romeu, la senyora Pona i dues noies—amb uns quants aspirants a joves *bien* dels voltants del barri.

Es feien endevinalles, de bona fe i poca-soltes com totes les endevinalles de bona fe.

Un dels que estava de visita, un xic allunyat del grup, en un costat de jardí, no deia res i somreia...

—I vostè, que no en diu cap, Rafel?

—Oh!—féu ell fingint un accent un xic torbat.—Les que jo sé no es poden dir aquí...

Hi ha que consignar, entre parèntesis, que el senyor i la senyora de la casa havien sortit del jardí, no sabem amb quin objecte.

—Sí, que en digui una!—digué una noia.

—Que en digui una, que en digui una!—afegí una altra.—Aquí rai, que tots som de casa!

Ell somrigué maliciosament.

—Anem a veure—féu treient-se un duro de la butxaca.—Vaig a regalar aquest duro a la senyoreta que endevini la paraula que jo penso en aquest moment. Es una paraula castellana que comença amb una c i acaba amb una o.

Algunes noies es tornaren vermelles, però una d'elles, més resolta, contestà promptament:

—Ah, ja ho sé! *Caballo*!

—No!

—*Ciervo*!—digué rient amb picardia una casadeta de nou.

—No!

—*Caramelo*!—digué la més jove.

—Tampoc.

—*Castillo*!—digué una senyora de Valladolid que cobrava tres rals diaris de les Classes Passives.

—Ja ho sé...—digué una noieta, vermella com un pebrot.

—Què és?

—No ho vull dir...

—Digui-m'ho a l'orella!

Ella s'apropà i, quasi tremolant, pronuncià les dos síl·labes: *Culo*...

En Rafel es tregué una altra moneda de la butxaca.

—Senyoreta, si és servida... Tres pessetes per l'aproximació!

DIALEGS BREUS CAÇATS AL VOL

La mestressa: Escolti, *Pepeta*: Per què no contesta? No sent que l'estic cridant fa una hora?

La raspa: Dispensi, senyoreta. No m'e'n adono. Com que he sigut telefonista!

—Vaja, Peret! Confessa que et cases amb la Pilar perquè té doscents mil duros!

—No, noi, no. N'estic enamorat. Encara que no més en tingués cent mil m'hi casaria.

—La senyora no el pot rebre. Està amb un coronel...

—Vaja. La plassa està ocupada militarment.

—Per què ha tret la nena del col·legi, senyora Mònica?

—Perquè el mestre li tenia el dit a l'ull.

—No hi vull anar més amb en Ricardo. Molt amable, molt carinyós i després pel darrera te les clava.

DE NOSALTRES A VOSTES

Protestem!!

No s'alarmin. La nostra protesta és quieta, metòdica, ben entesa. És protesta casolana, d'aquelles que no comprometen i fan el seu efecte.

Doncs sí, senyors: protestem! I ho fem amb aquella energia, com si defenséssim una «cajetilla». Som un caràcter, quan convé. Bé, diràn vostès: De què carai protesten aquests dropes després de viure un grapat de dies amb l'esquena dreta? Sí, senyors: protestem... d'això.

No, no ens hi fiquem en si el locàut això i allò, i si els daixones o els dallones, etc., etc. No: res d'això. Nosaltres sols tenim queixes del Govern de Madrid, com a bons ciutadans protestataris. Amb en Puig i Cadafalch no hi va res.

No hi cauen? Doncs la cosa és més clara que l'aigua... clara. Protestem de que el Govern no hagi inclòs les publicacions com el PAPITU entre els articles de primera necessitat, imprescindibles per a la vida del mascle i la femella, tan indispensable com el pa de crostons, el vi de trenta cinc o el carbó d'alzina.

Si a un poble li treuen l'alegria, aquella alegria grassona que no fa mal i engreixa, li treuen la conformitat i li arruguen el fron i l'ermilla li sembla més escorreguda i l'amo de la casa més tirano i el pa més atrapaït i les seques més seques. En canvi, si a un poble li donen sa ració de bon humor i no li falta la dosis de barrila setmanal, el locàut li sembla un joc de societat i el somatén la Creu Roja.

Per això protestem de que no es privi de Reial Ordre la vaga papitesca. Si això no sorgeix efecte i a pa i aigua amb un cop de puny i un crit de guerra, manec, organitzarem un nou sindicat que no tindrà res que veure amb el blanc ni el roig: el sindicat verd. Units estretament els papitaires, tanguistes de ambdós sexes, modistes i quotes, cupleteres i «pajaritos», farem una pinya, i ja se sap que en aquestos temps capgirats la pinya s'imposa. Tot avans que una crisi de grimegia.

I si vé una vaga, un locàut, una mandanga de les de moda, farem com si sentíssim fregir mongetes i seguirem la nostra tasca cultural i papitesca, amb el cor ben net, el cap ben alt i la bandera ben dreta, com pertoca al nostre gremi.

Quan convé treiem el genit, què carai!

Ah! I ara, dissimulin l'eclipse forçat, malmetedor de rialles i d'ermilles. Què volen fer-hi! Ja procurarem fer la pau, que de ganes no ens en falten.

CAÇAT AL VOL

L'altre dia, venint de Terrassa, en un dels departaments de tercera hi havia una dona la qual explicava els mèrits i miracles que fan les dones de ciències ocultes nomenades «curanderes», quan un cop finida la peroració, començà explicant un individu, per cert recader i de Sabadell, un rescent fet passat a sa germana, la qual trovant-se una vetlla fent gocs

de mans amb varies monedes se'n empassà una de dos rals en plata.

Aprofitant el trovar-se prop del carrer de Cromi-nes de l'esmentada ciutat, ont té l'ostalatge una de les aludides dones de marres, anaren a cercar-la per a explicar-li el fet ocorregut, la qual receptà una aigua composta de varies herbes.

La dita aigua fou un èxit brillant, puix a les dues hores de presa ja havia fet... trenta cèntims.

LA MUSA PAPITESCA

Per falta d'un, ara
hi han dos sindicats:
el roig, d'En Pestanya,
i el sindicat blanc.
Seguint eixa moda
ja es pot dar per cert
que farà el PAPITU
el sindicat verd.

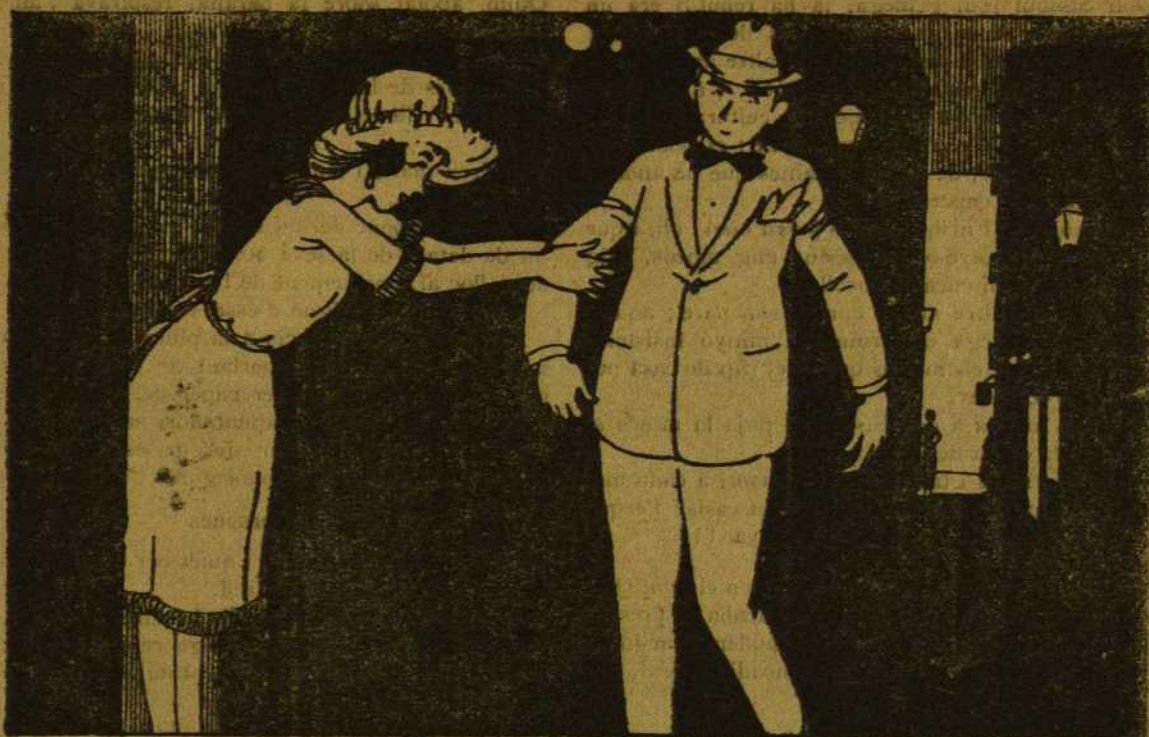
Un pagès badant estava
amb el vol d'un aeroplà,
quan un ocell de la Rambla
daunt d'ell es defecà.
I el pobre infeliç, al veure-ho
va dir indignat i formal:
—Ja podria, aquest que vola,
portar amb ell un orinal!—

Tinc una veïna
que un bon pamet té
i és molt eleganta,
doncs vesteix molt bé.
I diu un corrido,
que molt la coneix,
que encara es despulla
més bé que es vesteix.

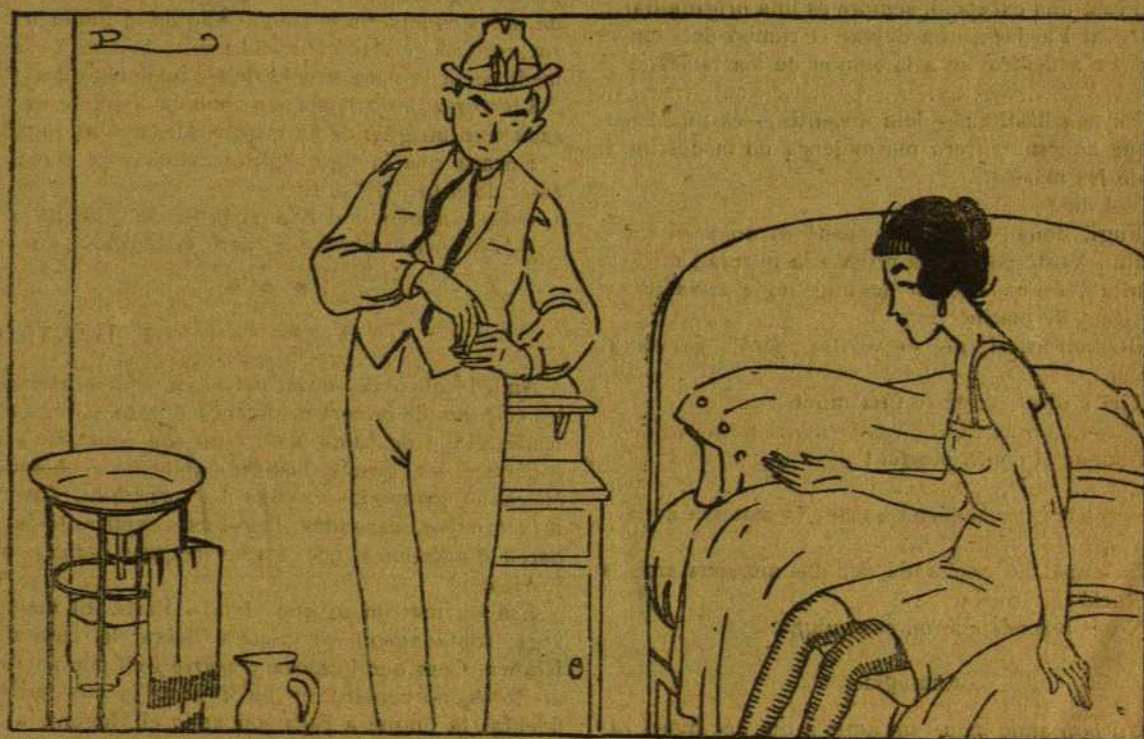
Ara obrers i patrons lluiten
i sols parlen de boicots,
lock out, sabotage i altres
molts estrafalaris mots.
I jo em temo que no es posin
d'acord ni d'aquí deu anys;
valga'm Déu! com s'han d'entendre
si gasten mots tan estranys?

No sé de què es tracta,
tan sols us puc dir
que ella està pregant-lo
i ell respon així:
—No cal que insisteixis,
això s'ha acabat,
perquè, com no ignores,
la llet s'ha apujat.—

Antítesis filosófiques

ESTIRA

i AFLUIXA o
A casa de maturrangues
no hi vagis a buscar gangues.

EL PER QUE D'UNA NEGATIVA

Don Sisebut (qui gemega, ja ha rebut!) era un pela-canyes... sense ganivet, abans de la guerra; després de la guerra ja són figures d'altre paner.

Ara és *sanyó*, gasta *lentas*, *humòbil*, i ni el rei M és bon moeso; això sí, d'educació, cultura, respecte al pròxim, etc., etc., ni cal parlar-ne; el pobre ric, el *frabricant* sortós, de les *galindaines* que he anomenat, n'està a les capces.

Però son fill, l'Enriquet, ja és *joven bien*; oh, i que vol casar-se a corre-cuita, essent mig mocós, mig gomós; allò de ni cuca ni aucell.

Un dia i un altre malda contra son pare; aquest rodonament li nega el permís; el minyó insisteix, volguent inquirir els motius que té el cap de casa per a no deixar-lo casar.

Fins que un dia a don Sisebut li puja la mosca al nas i obre la caixa dels trons:

—Que tants ous i tant parlar de casori a cada moment!... ¿Saps per què no vull que et casis? Perquè això no són més que ganes d'empenyar!!

N. de la R.—Constant, com consta, en el *Don Quijote de la Mancha* el verb amb què acaba el present article, creiem que nosaltres també podem usar-lo en lletres de motllo, sense perill de trencadissa. Val.

GLOSARI

Un cas

Un cas, una excepció, sempre és una originalitat... La «Ideal Fardassa» ha deixat el rumbo dels empedrats per a dedicar-se a la rumba de les taules...

—Es una llàstima— deia un entès,—és una llàstima que aquesta pitrera marmolenca no la destini al cult de les masses...

—Vol dir?

—Fugi, dona! Lo que fa vostè és un *monosidio*, crèguim. Vostè porta una mina a la pitrera; miri, la «Chinita», és un bacallà de mig segle endarrera i a'està fent de platino...

—Ben mirat, sí, no, és veritat, però... ja veurà, no sé si...

—Tiri al dret, vostè té una mina...

.....
Va donar el cop... *mortal!*

.....
Després del fracàs tornà a ésser la mateixa dona... Després...

—La mina fou explotada per dos angelets amb la cooperació de l'entès...

—No és res més que un cas vulgar...

Analogia...

—Un bon amic meu—un amic a qui dec molts ratos d'esplai i bon humor—, va ésser testimoni, no fa molts dies, d'una escena íntima...

—Responc de l'amic.

De baco a baco, gairebé tocant-se l'un a l'altre, induït pel benestar dels últims vespres estiuenques, En Quim, apaiat sobre la barana, respirava l'ambient d'harmoniosa solitud...

.....
—Demés de íntim, el quadre de vida que va rompre aquell silenci de respecte, contenia alguns tons vius...

—Eren marit i muller ben coneguts per ell.—Tots dos vulgars...

També responc del meu amic, en quant a la fidelitat de detalls de la seva actuació en el desenllaç que donà lloc al renaixement de l'enyorada quietut...

—Ell prou era digne d'ésser fidel narrador!

La glosa, fa referència a la pluralitat de les amistats que ingènuament, parlant de semblants analogies, es fan seu el primer paper del moment culminant, quan no passen d'apuntadors-parodistes!

—I... ben mirat: D'on, sinó de les obres mestres, són nascuts els grans monòlegs?...

Hivernenca

L'hivern, el temps opac i quiet per excel·lència, ha tornat.—No hi ha com el fred.

Es a l'hivern que es desvetlla la sensibilitat dels sers més insensibles.—El fred és algebràic.

—També ho és la calor; no obstant, la comptabilitat freda és més comú.

La frotació produeix la multiplicació, fora alguns casos en què falla la incògnita.—Tot depèn dels factors.

Si nostre pare *Adan* no hagués realitzat la operació homogènia de sumar la poma a la figa, tal vegada no es coneixeria el fred.—Allò de la *guillada* hauria estat llegenda.—Decididament, la fruita és mal medi per a la demostració de les matemàtiques.

L'escorsa de la poma pot molt bé ésser tersa i rosada com un glop de carmí....—Més val no jugar-hi.

Encara que la figa sigui secallona, la poma pot ésser dolenta... Es a dir:

—Es l'influència del canvi brusc de canícula.

—L'hivern és algebràic, però és perillós.

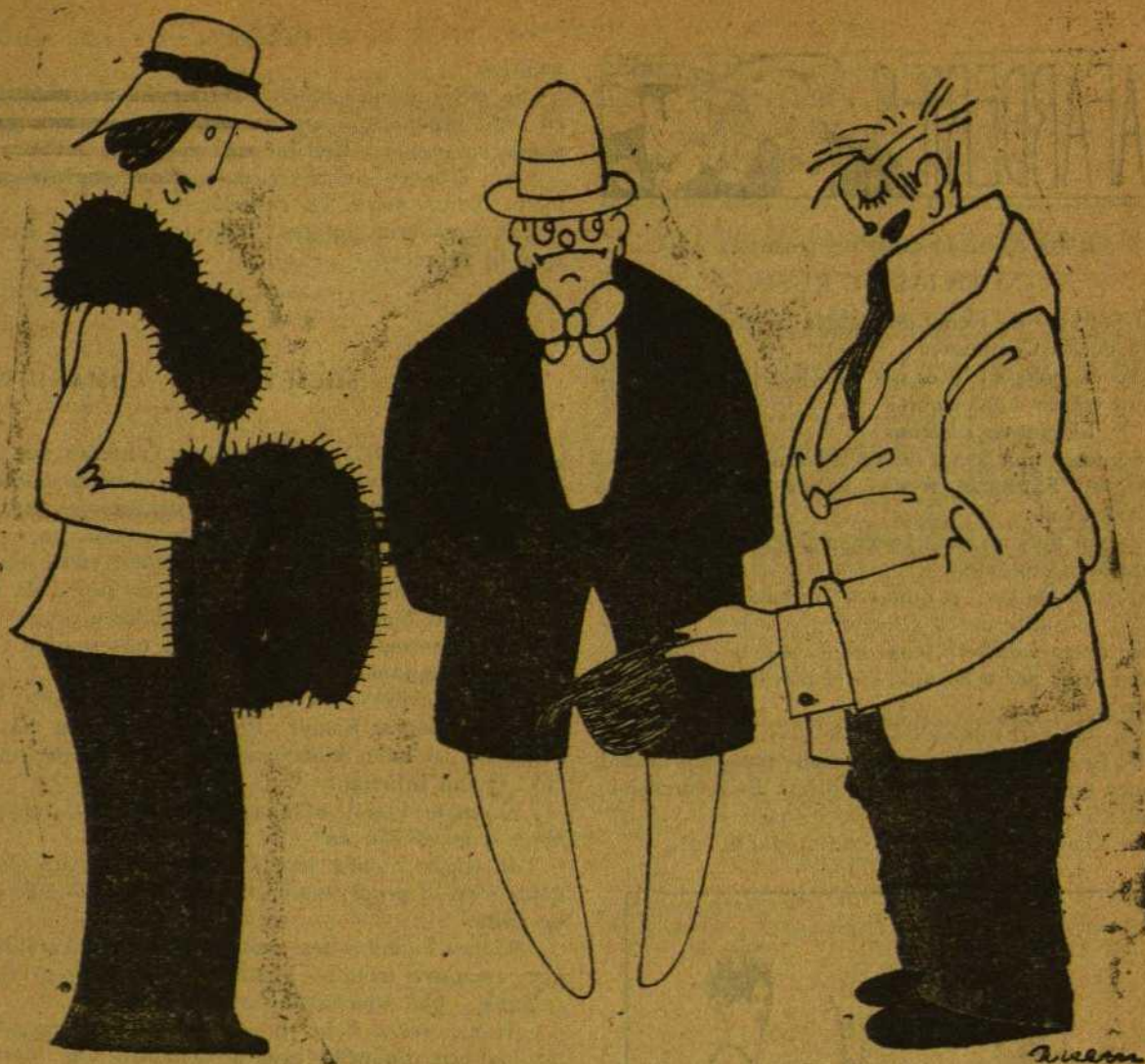

DE L'ANTIGOR

Amb freqüència sentim parlar de la depravació de les costums de la cort de França durant el regnat de Lluís XIV i de Lluís XV; però son contats els que coneixen les gestes històric-papitesques d'aquella època de grimegia i axuga't i tornem-hi. Anem a *il·lustrar-vos*, caríssims llegidors, explicant-vos un parell d'anècdotes per a que pogueu judicar amb justesa.

Era un matrimoni que vivia a París. El marit es vegé soptadament precisat a deixar la capital de França. Com que l'esposa era jove i ell poc aficionat als toros, no content en fer-li jurar la més estricta fidelitat la dugué a casa son amic el Regent, a qui encarregà que la vigiléss amb assiduïtat.

El Regent, que no era tonto de quatre dies, se'n adonà de que la pupila era lo que en castellà se'n diu

—Aquí li presento al meu fill, i cregui'm que a vostè que és viuda, li fora un bon consol.

«bocado de cardenal,» i començà a assetjar la plaça.

Fins que un dia, veient que la xicota no es deixava convèncer, aprofitant un moment en que ambdós es trobaven sols, resolgué violar-la. Però la moça oposava heroica resistència i quan la lluita esdevingué més violenta, comparegué la filla del Regent, qui, fent-se càrrec de lo desventajosa que era la situació per a son pare, arremeté contra l'esquiva, cenyint-la fortament per la cintura i obligant-la a asseure's, si us plau per força, sobre els genolls de son pare, tenint-la així aferrada fins que aquest quedà satisfet.

En altra ocasió, mentre tenia lloc un lluit ball en els salons del palau reial, l'aixerit Regent sentia imperioses necessitats de fer certes tamborelles amb una xicota del ball. Venint-li a ella de gust aviat varen quedar entesos; però com que persones del seu ringo-rango no estava bé que anessin a can Prim, va-gent.

ren buscar en el mateix palau una habitació reservada però molt fosca. Per a contrarrestar aquest inconvenient el Regent ordenà al seu *valet de chambre* que els hi fes llum durant la cerimònia.

Serien a mig acte quan el pobre criat, que no havia perdut cap moviment de la feliç parella, també ell sentí certa imperiosa necessitat, i amb la mà que tenia lliure... Com ho direm?... Ah, ja!... Ho direm en llatí que és una llengua morta i ningú podrà retreure'n's l'haver escollit l'idioma llur per a dir poqueries:

Et manus pudendis admoti semen excusit.

Llavors comparesqué la filla del Regent—era amant aquesta xicota!—i agafant un got plè d'aigua digué, cínica i enfàticament, mentre l'anava ves-sant:

—Bategem al nou fill del bon Gerard.

A l'endemà tota França celebrava l'acudit, bon xic irreverent, de l'ingènua i ignoscenta filla del Re-

*** L'avi Brusi de dimecres portava :

«NOTICIAS DE RUSIA

«Londres.—La Reina de España ha visitado la Cámara de los Comunes.»

Badem, colega ! O és que vos heu pensat que comunes vol dir bolxeviquis?

*** Llegim en *El Diluvio* :

«Se desea una joven de 20 a 30 años para la limpieza, etc. Farmacia. Ronda de San Pedro, etc.»

I més avall :

«Faltan mujeres para hacer la limpieza. Puerta de Santa Madrona, etc.»

Senyor ! Senyor ! A quin extrem havem arribat !

*** Un altre de *El Diluvio* :

«Se desea caballero, con o sin...»

Deu ésser per a dormir, en el bon sentit de la paraula.

*** Un nou cop a *El Diluvio* :

«Se ha perdido una perrita ; tiene una enfermedad crónica en la piel, atiende por Mimí. Es recuerdo de familia.»

Ah, vaja ! Com un medalló o un quadre antic !

—Ja està bo, senyoret, d'aquell mal de la boca?

—Sí, Pepeta. Tot m'ha vingut d'una pansa.

—Sí? Jo em creia que d'una figa.

*** Retall de *El Diluvio*, encara que semblava mentida :

«Se necesita una muchacha que haya trabajado en algo ingenuo, para enseñarle un trabajo, ganando en seguida. Escribir etc.»

Això d'haver treballat en quelcom enginyós té molta molla—miga, en castellà.—

Ens agradaria sapiguer quin treball volen ensenyar-li, pobreta !

SOCIETAT EN COMANDITA

«La seva dona l'enganya», deia l'anònim que el senyor Fonoll acabava d'obrir. «Si vostè ho dubta, vagi avui de cinc a set a casa del seu amic el senyor Canals i podrà convèncer's de la seva deshonra.»

Firmava l'anònim «Un amic», aquest etern amic que firma els anònims i que dona una prova de la seva amistat fent-vos sapiguer que haureu d'anar a fer-vos conformar el barret, arreglo que sempre resulta desagradable.

—¿Es possible?—va dir-se amb els cabells de punxa el senyor Fonoll. En Canals, el meu antic company, el meu millor amic !... Ah ! Quina traïció ! Quina infàmia !

I el senyor Fonoll se'n va anar a veure al senyor Canals, de cinc a set.

Van trigar a obrir uns vuit minuts, al cap dels quals sortí el propi senyor Canals amb unes ulleres de palm.

—Hola, Fonoll !—feu amb una falsa naturalitat que amagava molt poc hàbilment la sorpresa del culpable.—Qui t'havia de fer per aquí ?

—Home, res... Venia a veure si tens per casualitat l'adreça d'aquella casa d'Alemanya que oferia pells de vaca fa uns vuit anys... Volia veure si, ara que s'ha acabat la guerra, podem fer quelcom...

—Carai ! no, noi, no la tinc... Si acàs vols que preguntis a n'en Ferran, saps ? Ell pot ésser...

—No, no cal... Es lo mateix... Ja la faré demanar al Foment... Dispensa la molèstia, eh ? M'en vaig.

El senyor Fonoll havia vist al recibidor un paraigua que li era familiar... Tenia la prova de l'infidelitat de la seva dona...

Vostès creuen que el senyor Fonoll va sortir al dia següent als successos, oi ? Doncs no va passar res d'això.

El senyor Fonoll tenia quaranta cinc anys. Havia conquistat, venent cuirs, una fortuneta ; s'havia retirat i s'havia casat amb una noia de vint i tres.

Els tres primers mesos de la lluna de mel la cosa va anar bé, però al cap dels noranta dies l'ex comerciant en pells començà a sentir que no podia fer honor a la seva firma. Anava a la suspensió de pagos matrimonial. Va intentar resistir un mes i va perdre quatre quilos. El senyor Fonoll se'n anava al calaix...

I heus aquí que feia quinze dies que la seva dona

semblava haver-se declarat en vaga sexual. Encara no estava al llit, la xicota s'adormia plàcidament com la consciència d'un acaparador.

I el senyor Fonoll, ara en possessió de la clau del misteri, es va fregar les mans, i com quan tenia el negoci, va dir-se:

—Ja no tinc por de la suspensió de pagos. Que vinguin venciments, que no hi haurà cap protest! Ara rai que tinc un comanditari!

MONOLEGS RAPIDS

LA PEIXETERA ENFURISMADA

Vinc de Santa Catarina
on venc peix ja fa sis anys,
i veureu que estic cremada
i que trec foc pels caixals.
Tot per culpa del meu home
que és mes drogo que un camell,
doncs clapanant es passa el dia
i em carrega a mi els neulers.
Quan es lleva a quarts de dotze,
que per ell és molt dejorn,
al carrer de les Freixures
se'n va sempre a un bodegón.
Els calers que jo em defenso
venent burros i llusset,
entre tragos de mistela,
fent el burro, sempre els pert.
Fa uns quants vespres que el de casa
s'en va anà a la Font del Gat
i mig gat va comparèixer
a les quatre, pel cap baix.
I no és lo pitjor això encara,
doncs hi ha nits que va a un cafè
on hi ha ball de camareres
i jo no li veig el pèl.
Jo li tinc la mar de bola
per gandul i per viciós,
doncs sola tot haig de fer-m'ho,
prò tot, lo que se'n diu tot.

I de dia fer-me sola
jo les feines, menys mal,
prò de nit, poden comprendre
que no m'ha pas d'agradar!

CORRESPONDENCIA

Cacata de Mosca: Arxipistonut. Anirà al Calendari que serà monumental. — *Heliu:* Uya. — *Capeto 3:* No pot anar ni amb rodes. — *Carbassó:* Si, anirà. Què mes vols? — *Sistia Verda:* No sé pas què dir-li. Hi han coses que pesen una pila. De tots moods, ho tindrà present. — *X. Imp:* No pas per are, germà. — *R. Lk:* Veureu: es molt delicat i podrà haver-hi trencadilla. — *Tornet:* Un vers picarasc que comença així:

Una nena que's diu Filomena
que viu pels volts de Sant...
etc. etc. resulta una broma un xic pesada, oi? — *Tenebraso:* Anirà al super-calendari. — *Pi Pi:* No, no. — *Un aficionat al tròqui:* Posis tranquil i facis retratar. No ho veu que aniríem cap a veure al jutge? — *Laleta:* Coses de la vida! Resignació i busquin un altre. — *Pura, Ousta i Virginia:* No, simpàtiques i xardoroses, no. Per què, no, que duen les naves. — *Sam Baraca:* Per molts anys. Quants n'hi ha que no ho poden dir així. — *Ravioli:* Ara mateix hi pensàvem. — *Un de Llorç:* Vostè xerra molt i envia molt poc. No se si m'entén. — *X. K. Dolia:* El niaotes condempnable. I que se'n deu haver quedat de descansat! — *Corre Comes:* No. — *Stigala:* Anirà una xafareria i prou. Dels versos. res. — *En què va etc:* I que's maneo! — *Liuc:* Si. Ho mirarem. — *Fau Pou Pi:* Anirà. — *R. M.:* Idem.

BIBLIOTECA « PAPITU »

Arxiu del bon humor i la barrila

VOLUMS PUBLICATS

Delirium Tremens	Agotat
Cuplets del «Papitu» (1. ^a serie)	Agotat
» » » (2. ^a serie)	Agotat
» » » (3. ^a serie)	Agotat
» » » (4. ^a serie)	0'25
» » » (5. ^a serie)	0'25
Don Jaume el Conquistador (2. ^a edició).	0'25
Astracancia Papitesca.	Agotat
Endevinalles Papitesques.	Agotat
Monòlegs Papitescos.	0'25
Contes de la vora del llit	0'25

FÉLIX COSTA, IMPRESSOR; ASSALT, 45 — BARCELONA

Ja s'està preparant...

EL CALENDARI DEL PAPITU

per a 1920

Serà l'aconteixement del any!!

¡Corresponsals! Ull viu a fer demanadissa que

l'any passat no n'hi van haver per qui en volia

L'HUMOR ESTRANGER

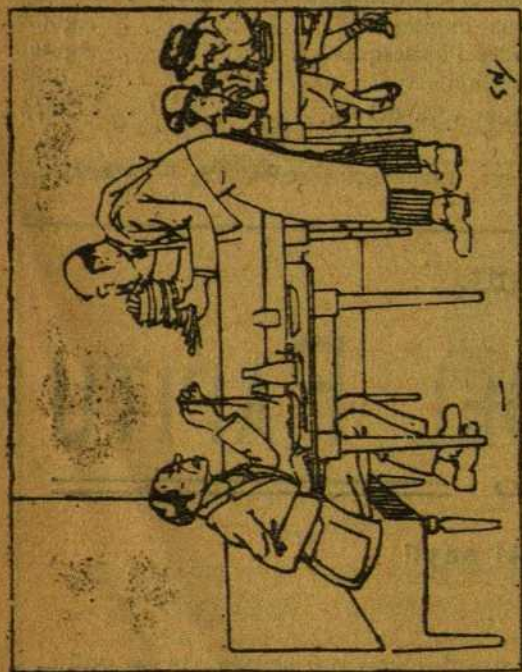

—Com va la vostra nova minyona?
—Bé. Crec que li agradarem.

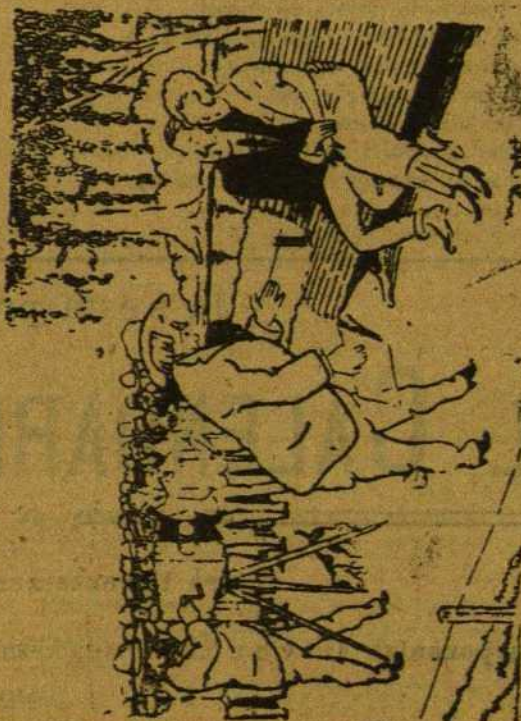

—El papà diu que no ens podem casar perquè no
tens capital.

—No? I el premi que ens darà el Govern quan
tindrem nou criatures?

—Què hi fa aquest cordill dintre el plat?
—Deu ésser per lligar la salsa.

—En aquesta escena d'amor no tingueu por d'e-
xagerar els vostres sentiments. Podeu disposar del
més de dos metres.

LA CASITA BLANCA

Habitaciones amuebladas con gran confort

Higiene moderna

Abierta día y noche

Calle Bolívar

GRAN MARTINICA

CARRER DE ABAD ZAFONT Davant del teatre Espanyol

CALCETINES REFORZADOS PARA UN SOLO PIE

fabricados por encargo

La ruina de los pastores: MATA-CABRAS «RAPID»
A LA PRIMERA VEGADA R. I. P.

LA MUNDIAL - Espalter, número 6

Abierta día y noche

COL·LECCIO FEMINA

Interessant estudi sobre intimitats de la dona,
recollides en els sis llibres quins títols són:

LA MUJER EN LA CAMA
LA MUJER AL DESNUDARSE
LA MUJER EN EL TOCADOR
LA MUJER EN EL BAÑO
LA MUJER Y LA PULGA
LA MUJER DESNUDA

Tots aquestos llibres, de més de 200 planes,
están luxosament presentats; tenen a la por-
tada una artística tricromia, están impresos
sobre paper «couché» i van profusament ilus-
trats amb làmines de «nús artístics» presos
d'originals escollits entre tipus de dones per-
fectes. Preu de cada volum, 2 pessetes. Per
correu se serveixen al rebut del seu import.
Demandes a la Libreria Granada - Barbará, 15

MARUXA

Unión, 12

Societat Recreativa

La de mes gresca de Barcelona

Grans balls tarda i nit, ser-
vey per 20 xamoses senyoretetes

MADRID - CONCERT

EL MÉS LLUIT DE'L PARALEL

ROYAL CONCERT

Programes extraordinaris i variats.—Debuts d'aplaudides artistes, empenyistes i empentistes. Atencions! Existí Existí cada dia

FOLIES-BERGERE

El music-hall més important d'Espanya

Gran èxit de les aplaudides artistes:

Xulima, Pilar Mata, Balbina Valverde, María Calderón, Caridad Delmonte

Èxit indis-

cutable de

María O'Reilly

futura gloria

de les variétés

Cel·lestial triomf de

la gran atracció

Troupe Albertini

PRINCIPAL PALACE

Extraordinari èxit dels celebrats artistes, nous a Barcelona
TACK, (L'home que camina amb el cap). ARTHUR WARD,
(famos artista yankee). MISQUET & MAXLY, (darrer gran
èxit al Teatre Olímpia de París). ROZANA, (bella ballarina,
espanyola, darrer gran èxit del TRIANON de Madrid).
Tots els dies tarda i nit, durant i després de l'espectacle:
Aperitífs, Dinars, Sopars, Tabarin.

GRANS BALLS TARDA I NIT, EXECUTATS PER UNA
NOMBROSA ORQUESTRA

Servei esmerat per 150 xamoses senyoretetes

RENOVACIÓN

0

REVOLUCIÓN?

HISTORIA POLÍTICA

DOCUMENTADA DE UN PERÍODO

(Junio a Octubre 1917)

La huelga general en Barcelona y Sa-
badell. — Marcelino Domingo. — Las
Juntas de Defensa. — El movimiento
de renovación. — La protesta proleta-
ria. — Conclusión

1'50 ptas.

De venta: LIBRERÍA GRANADA. — Barbará, 15

Teatro Vodevil Catalá

Publicació dels vodevils estrenats amb més èxit a Catalunya

La Piteta se'm ha casat o caragol tren banya.
Capcan, marit.
Les Hies de Venus.
Cuida't de l'Amelia.
L'alcega dones.
El suplici de Tantal.

Preu de cada volum: 33 céntims

De venda: Barbará, 15. — Barcelona

Per correu franc de ports.

REFINAT SERVEI A CARREC DE 30 GUA-
PÍSSIMES SENYORETES

SOUPER TANGO APRÉS MINUIT

Marqués del Duero, 108 i 108

GRAN MARTINICA
CARMEN DE ARAD SAVANT DAVANT DE NOUS
SERVE ESTIMAT PAR 180 AMOSSES
MONTROSA ORIENTAL

Habitaciones amuebladas con gran confort
Alquiler día y noche
CASA BOLIVIA

— I què et va dir el marit quan t'hi va atrapar?
— Que em ficava aon estava vedat.
— Vedat o badat?